

Defalliment

MIQUEL COSTA I LLOBERA

Com la llarga acompanyada
d'un mort, que passa endolada,
tot callant,
així mes hores perdudes,
també endolades i mudes,
van passant.

Passen iguals que es confonen;
dins un abisme s'afonen
de tristor:
d'allà sortiran un dia
per mostrar-te, ànima mia,
sa buidor.

Ni un aucell, ni una floreta,
ni el verdejar d'una herbeta
dins l'hort meu.
Ma vida està desolada
com a vinya espampolada
i entre neu.

Senyor, que amb mà beneïda
de la mort fas brollar vida
per amor,
desperta el cor, que ja és hora:
un cor que canta o que plora,
viu, Senyor!

Ai! com llarga acompanyada
d'un mort, que passa endolada,
tot callant,
així mes hores perdudes,
també endolades i mudes,
van passant.